

A FÁKLYAFÉNY

Unyi József

Halk nyári est.
Bíborpirosan int felém az ég,
Halk suttogással beszél velem a szél,
Lobogó lánggal felel a fáklyafény.

Körül magas hegyek.
Az égen fellegek véreznek mozdulatlan,
De itt ez áldott hangulatban,
Ahol nem vagyok kábulatban,
Álmot ígér az éj, csodát susog a szél.

A fáklyafény körül nyüzsögve,
Egyre kisebbedő körökbe
Szállnak a rovarok.
Óvatlan pillanatban
A szárnyuk lángra lobban
Éltük bezárul.
Vajon miért?
Miért kellett az éjben fáklyafény?
Vagy mért röpült a fáklyafény felé?
Miért keresett fényt az éjszakába
Talán kevés nappal a nap sugára?
Vagy talán így éjjel csalja a sugárraj?
Versenyt akar szállni a fáklyasugárral?

Nem! - ezt ő nem akarta, azt sem.
Csakhogy a fáklyafény jobban, mint a mágnes
Vonzza az életet!
Irigy az életért, mert ő is haldokol.
A napnak hő sugára,
Amit keblébe zárt
A levélen keresztül,
Színes lángokra válva kisüt az éjszakába,
S marad por, és hamu.

Uram! - az életemet látom, s látom ítéleted!
Miként a fáklyaág,
Ha azt izzó parázs érinti ráhelyezve,
Lobban a láng,
Helyén üszkös faág marad csupán;

Uram! - ha életem bevégezem itt e földön,
Úgy perzseljen szent lángod el,
Hogy csak csupán hamu maradjon.
S mind az, mi bennem érted él,

Amit Te adtál énbelém,
Hadd égjen el hatalmas lánggal.
Hadd gyűjtsak meg ezernyi szárnyat,
Hadd legyenek fény az éjszakába.

Hogy lássanak és éljenek
A botorkáló e m b e r e k!!!

Forrás: www.keresztenydalok.hu